

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 329. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064818144/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Steffan foer sammen, som skar Olof i hans Sår i Steden for at forbinde det.

»Lig stille!» knurrede Olof. »Nej, jeg har ikke Eders Undskyldning! Og dog er jeg mer undskyldt end I: jeg er mig den Løgn bevidst. Og derfor fri.»

Steffan lukkede Øjnene. Fri som han havde tryglet – fri for Guds Ansvar – og Dom ... Han løftede Panden – jo, fri ved Olofs Hånd, for Spejlet og sig selv, sit Blods Offer og Lænke ...

Ti på »Bjærgets»: dets røde Kresløb: Frugt og Gødning og Frugt påny! Inger Gud, ej en Gang en ukendt, kun den evige Nødtørft: fortære og fortæres ...

Men – nej! nej! Før leve, med Risiko for at dø! ofre Kærlighed for den Kærlighedsløse! For selv blive Gud: føde ham, som ej var til – og som var uundværlig! Købe ham, om han så kostede al Verden! Al Verden? Ja, »Bjærget» og Steffan selv! I Døde, tag mig blandt jer, jeg vil dø Eders Død, at vinde mig og Eder Livet: Gud!

Men Brynte, som hun skubbede Spejlet imod: Nødtørften, »Bjærgets» Lov, som hun, dets Datter, elskede – Jærnet, den evige Død, skulde den da sejre over denne Slægt som over alle andre, dyrkes som Gud, at til Tak opsluge sine Tilbedere? Eller – erkendes som Guds Formidler: Ejenden, der blev Tjener: forløste sine Fanger ved at dræbe dem og selv forgik i deres Offer – nej, *udløstes* ved sig selv: ved Jærnets Jærn, Blødet – Gud, opstanden af sit eget Element?

»Men Olof, hvem da? Brynte eller mig?»

»Det véd jeg ikke,» Olof rejste sig og tørrede sine Hænder, «– og det er da også ligegyldigt! Blot én af Jer! En Arving til »Bjærget» skal jo findes!» han lo.

Ligegyldigt – når Arving fandtes! og Forfædre ... når »Bjærget» bestod!

Men – nej, for Olof bestod det ikke, ikke for den, som ej elskede sin Nødtørft! Med ham fødtes det, og med ham blev det dødt!

»Ja, ja, God Nat da med dig, Steffan. Gå du nu til Ro – med den Tak, hun gav dig!» Olof lo, og Steffan tog sig til Såret.

Vilde Nødtørften ej elskes? »Bjærget» ej frelses? Var det Gud og Menneskene dets Ofre? Var Steffan Oprøret, den Vanskabte, og Brynte og Susan Guds Tjenere, med Døden bag sig – og ingen bag den?

Hvorfor skreg Susan da for sin Brudgom i Spejlet? for Margit